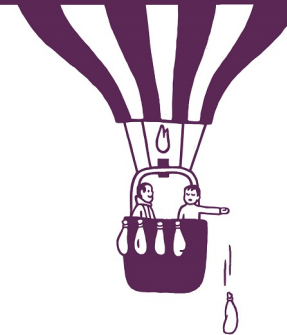

Jak potěšit zpovědníka

Aleš Opatrný

Katecheze do kapsy

Aleš Opatrný

Jak potěšit zpovědníka

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Opatrný, Aleš

Jak potěšit zpovědníka / Aleš Opatrný. – Kostelní Vydří :
Karmelitánské nakladatelství, 2014. – 84 s. – (Katecheze
do kapsy ; sv. 5)

ISBN 978-80-7195-710-2 (brož.)

27-55-543.8 * 27-184 * 27-582/-587 * 27-423.35 * 27-423.5 *
27-185.36

- svátost smíření
- Bůh a člověk
- sebepoznání – křesťanské pojetí
- svědomí – křesťanské pojetí
- hříchy
- odpuštění
- příručky

27-4 - Praktická teologie. Morální teologie [5]

Sloužit lidem ve zpovědnici, tedy ve svátosti smíření, je krásná část kněžské služby. Člověk při ní zažije nejedno úžasné, jakkoli nenápadné, Boží působení. Také se při této službě hodně naučí – o Bohu i o lidech.

Někdy je mi dost smutno, když vidím, jak jsou kající takřka fascinováni svými hříchy a jejich vyznáváním, nikoliv živým Bohem, bez kterého jde jen o lidské popovídání. A také mne vždy mrzí, když ve zpovědnici potkám dospělého člověka, který přijímá tuto svátost jako kdysi v dětství, v dospělosti už s tím nic dalšího neudělal. Ale nejvíc je mi líto těch křesťanů, které ve zpovědnici asi nepotkám, protože vnímají svátost smíření jako něco odpuzujícího, „nepřístupného“ nebo nepochopitelného.

Proto se v těchto úvahách zaměřuji minimálně na oblast hříchů, ale co nejvíce se snažím přiblížit čtenáři velikost Božího působení. Ne proto, že bych chtěl hříchy popírat nebo je nebrat vážně, ale proto, že hříchy mají všichni lidé, ale odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, který přeji každému v co nejvyšší míře.

Proto nechci ani tak zdůvodňovat, jak je tato svátost potřebná, ani nakolik a kdy je povinná, ale chtěl bych ukázat, jak je skvělá. Pevně doufám, že díky jejímu slavení ve víře bude odpouštějící a uzdravující Trojjediný Bůh víc a víc zářit v našich životech a my mu budeme stále více důvěřovat.

**O SVÁTOSTI
SMÍŘENÍ
V ŽIVOTĚ
KŘEŠŤANA**

Svätost smíření – setkání dvou hříšníků, odkázaných na jednu velkou Boží moc

Svätost smíření je v podstatě setkání. Je to setkání osob, které si jsou i nejsou podobné. Kajícník a zpovědník – to jsou dva hříšníci, u nichž právem předpokládáme, že se potýkají se svými hříchy, hlásí se k nim a věří v Boží odpuštění.

Rozdíl je v tom, že kdyby – nedej Bože – zpovědník nevěřil v odpuštění, bude kajícníkovi stejně odpuštěno, zato kdyby kajícník nevěřil v odpuštění, vznášel by se nad jeho odpuštěním otazník. Proč? Protože svátost smíření neboli svátá zpověď je skutečně svátost. Což znamená, jak říkal náš nezapomenutelný docent katechetiky Stanislav Novák, že je to „dostaveníčko, na něž se Bůh s naprostou určitostí dostaví“. Takže činnost nebeského Otce je zcela jistá, zatímco přijetí či přivlastnění si této činnosti je už na nás.

Nezapomeňme ale na další osobu, která je při svátosti smíření zcela nepostradatelná. Je jí druhá božská osoba, Pán Ježíš, který přichází hříšníkovi na pomoc díky síle a moci třetí božské osoby, jíž je Duch svatý. Svátost smíření je tedy zcela jedinečné a osobní setkání s Trojjediným Bohem. Je „viditelné“ pouze očima naší víry. Ostatně na víře tu záleží zcela zásadním způsobem, tak jako u všech svátostí.

Lze si hříchy „odpracovat“, nebo si máme nechat odpuštění darovat?

Málokoho těší mluvit o tom, jak je nedokonalý, co komu udělal nedobrého, jaké mezery má jeho vztah s Bohem. Na tom není nic divného. Spíše by bylo na pováženou, kdyby se člověk chtěl zápornými stránkami svého života chlubit a těšilo by ho o nich vyprávět.

Bývá tu ale jeden háček: Statečný člověk si chce z nesnází pomoci sám. A snad každý člověk má zkušenost s nějakou nesnází či nesnázemi, ze kterých mu opravdu nikdo nepomohl.

Může si ale člověk pomoci od svých hříchů? Snad víme, že snaha své hříchy zapomenout, omlouvat, vysvětlovat či popírat nakonec k trvalému pokoji nevede. Můžeme je však „vykoupit“ klopotným a v mnohém zahanbujícím vyznáním ve zpovědi? Nebo nějakým trestem, tvrdým pokáním, které si sami uložíme? To jsou na první pohled statečné snahy o vlastní očištění. Podobají se však situaci, kdy se chce člověk vytáhnout z bažiny za svůj límec.

Zahlédneme-li rozsah a takřka bezednost naší hříšnosti, může a má nás to vést k pokoře. Ta však nespočívá pouze v tom, že se ke svým hříchům hlásíme a že je zpovědníkovi vyznáváme. Ještě větším projevem pokory totiž může být, když uznáme, že si odpuštění nijak a ničím nemůžeme zasloužit, ale že si je můžeme nechat od Boha darovat.